

Seni Unutmaya Gücüm Yetmedi

*Vakitsiz her hazan,
yazgın sayılır...*

ROMAN

AHMED
GÜNBAŞI
YILDIZ

SENİ UNUTMAYA GÜCÜM YETMEDİ

Ahmed Günbay Yıldız

Roman

TİMAŞ YAYINLARI | 1734
Edebiyat Kitaplığı - Roman | 74

YAYIN YÖNETMENİ
İhsan Sönmez

DÜZELTİ
Nazan Kılıç

KAPAK FOTOĞRAFI
Sandra Cunningham / Trevillion Images

KAPAK TASARIMI
Ravza Kızıltuğ

1. BASKI
Eylül 2007, İstanbul

13. BASKI
Mayıs 2020, İstanbul

ISBN

ISBN: 978-975-263-655-2

9 789752 636552

TİMAŞ YAYINLARI
Cağaloğlu, Alemdar Mahallesi,
Alayköşkü Caddesi, No:5, Fatih/İstanbul
Telefon: (0212) 511 24 24

timas.com.tr

timas@timas.com.tr

   timasyayingrubu

Kültür Bakanlığı Yayıncılık
Sertifika No: 45587

BASKI VE CILT
Mega Basım
Cihangir Mah. Güvercin Cad. No:3 Baha İş Merkezi
Avcılar / İstanbul
Telefon: (0212) 412 17 00
Matbaa Sertifika No: 44452

YAYIN HAKLARI

© Eserin her hakkı anlaşmalı olarak
Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne aittir.
İzinsiz yayınlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

Bölüm Bir

Aslında mevsimler renklerin diliyle anlatırdı kendini. Biz, duyarız yaşardık onları... Taze, el değmedik, bakir hisleriyle haykırırdı bahar. Yeşilin her tonuyla gülümserdi. Ağacların dallarında efsunlu renkleriyle açardı çiçekler. Bahar yine kardelenlerle yapmıştı açılışını; nergisler, sümbüller, çiğdemler, papatyalar... Kırlar, ovalar, yamaçlar çiçeklerle bezenmişti.

Önce su dokunurdu ruhuna insanın, sonra toprağın, hava ve güneşin de katkısıyla büyülerdi herkesi tabiat. Renk cümbüşündeydi artık her yer. Güller, karanfiller, laleler, sardunyalar saymakla tükenmeyen çeşniyle açardı her biri kimliğinin sergisini... Su dokunurdu önce ruhuna çiçeklerin ve rüzgârlar çalardı kokularını. Onlar birer birer vedalaştıklarının farkında olmadan düşerdi başka bir mevsimin kollarına... Ah, şu aymazlık yanı da olmasaydı insanların.

Mevsim bahardı... Sıcak, insanı yorgun bir rüzgârla okşayan mayıs ayının, gizemli iklimini kuşanmıştı dünya. Aslında, bahar veda hazırlığındaydı yine. Yorgun bir rüzgâr, güneşin verdiği harareti serinletmeye yetmiyordu başkentte.

Güneş, hararetini artırarak vuruyordu yüzüne. Derisinden sızan ince ince terler, cılız tepecikler oluşturmuştu de-

likanlının yüzünde. Göz kamaştırıcı bir görüntüye sahipti; boy, bos, endam... Ve sihirli bakışlarından büyüleyici bir akis düşerdi nazar ettiği noktaya.

Onsuz edemezdi. Nakış Baba derdi ona... Çözmeye çalıştığı hayatın bütün eksiklerini ondan alırcasına art arda eklenirdi soruları...

Hafta sonu tatiliydi. Gün kuşluk vaktini aşmak üzereydi. Sıkıntıları vardı ve aklına Nakış Baba düşmüştü. Sessizce bahçe kapısını açıp gölge gibi içeriye süzülürken, gözleri onu aramıştı. Nakış Baba bahçede idi. Ağaçlarla, çiçeklerle uğraşıyordu.

Nakış Baba fark etmişti Ercan'ı. Göz göze gelmişlerdi. Bugün daha gizemliydi bakışları. Korkunç bir suç işlemiş gibi utançlıydı Ercan. Bakamıyordu Nakış Baba'nın gözlerine. Hicaplı bir eda içinde eğmişti başını. "Sesi tırnağının ucuna zor dökülür," derler ya, işte bu söz tam da onun hali için söylenmişti sanki. Bu manzara, başka bir şekilde ifade edilemezdi doğrusu. Okulda arkadaşlarına karşı olan girişkenliği evinde ve Nakış Baba'nın yanındayken değişirdi. Bekâreti bozulmamış bir masumiyet duygusu kuşatırdı çehresini.

Delikanlılık çağlarını selamlayışı, son günlerde biraz daha değiştirmişti Ercan'ı. Nakış Baba'yla daha içli dışlı olmaya başlamışlardı. Ona farklı sorular sormaya başlayışı, aralarındaki ünsiyeti daha da derinleştiriyordu.

Bugün bir farklıydı delikanlı. Nakış Baba, onun beden dilini okumaya çalıştı önce, sonra da gözlerine kaydı bakışları; ifadesini okuyabilmek için. Ercan, buna fırsat vermemişti. Başını öne eğmişti. Hazin bir sesi vardı ona ulaşmaya çalışırken:

"Merhaba Nakış Baba!"

Nakış Baba ona kayıtsız kalıyormuş gibi bir tepki vermişti haline bakıp:

“Merhaba delikanlı.”

Tepeden tırnağa yeniden süzmeye başlamıştı Ercan'ı. Yaşına göre olgun bir yapısı vardı. Hafifliği hiç sevmezdi. Bazı hususlarda utanç duygusu had safhadaydı. Bu bir huy, yerleşik bir mizaç türü olarak belirginleşiyordu davranışlarında. Mizacındaki kabulleri, kurallaşmıştı onda ve bunları aşamıyordu ne yapsa...

Gizemlerle donatılmıştı insan, kâinat gibi. Elle tutulmayan, gözle görülmeyen yönleri vardı insanların... Akıl, huy, mizaç, aşk, inanç ve kin gibi... Bunların hiçbiri insanda kolay kolay değiştirilemezdi. Hislerin, mizacın ve duyguların dokularıyla istenildiği gibi oynanamazdı. En zor yanıydı insanın değişmek. İpekböceğinin kozasını, örümceğin ağını ördüğü gibi örerdi insan mizacını.

Ercan, kalbî sinyallerinin şifresini çözebilecek yaşlarda değildi henüz. Ailede, okulda ve sokakta aldığı yüzeysel bilgilerle donatılmıştı. Sorunları daha yeni yeni önüne çıkmaya başlıyordu. Bugünlerde tek başına üstesinden gelemeyeceği sorunlar çıkmıştı karşısına ve onun tedirginliği, hatta ürpertileri vardı çalkalanan dünyasında.

Vahşi doğada bile, ebeveynleri öğretirdi çocuklarına hayatın kurallarını. Onları hayata, hayatın gerçekleriyle yüzleştirerek hazırlarlardı. Deneme yanılma sistemi olmazdı hayat akışında... Kuşlar dahi uçuşa, iyi bir öğreticinin eğitimiyle hazırlanıyordu. Bununla beraber insan, canlıların içinde hayata en zor hazırlananıydı. Gerçekler, hayata duruşun adıydı. Uzmanlaşmaktan kaçanlar, kurallarla yaşamayı ilke edinmeyenler yok olup giderlerdi. Hayatın şakası yoktu,

insanın ayaklarının üzerinde durabilmesi için kurallarla yaşaması gerekirdi.

Gün bir mızrak boyu daha yükselmişti. Kuşluk vaktinden öğlene doğru kaymaktaydı zaman... Karşısında durmuştu. Başı hâlâ öne eğikti. Ne vakit üstesinden gelemediği bir sorunu olsa ona gelirdi. Yalnız bir adamdı Nakış Baba. Kuzenin oğluydu Ercan. O, genç ve körpe beyninde iz bırakan bir insandı. En büyük şansının onu tanımak olduğunu düşünürdü sık sık... Nakış Baba'yı yönelişlerinin şaşmayan pusulası olarak kullanıyordu. Böyle düşünürdü ve ikaz ederdi kendini: "Kullanmak!" Bu kaba bir tabirdi sevdiği insan için. Onu beğeniyordu. Kişilik yapısını, ikna kabiliyetini, hayata karşı duruşunu... Daha doğrusu onun davranışlarındaki vakara kaptırıyordu kendini. Açık sözlü bir adamdı. Her şeye rağmen, taviz vermeyen şeffaf bir çizginin üzerindeydi kullandığı üslup! O mazeretlerin ve yalanların arkasına sığınmaktan asla hoşlanmazdı. İnanmıştı ona...

Nakış Baba ona şöyle söylemişti:

"Özümleyemediğin bir fikrin kölesi olma... Bilmediklerini bildiğine inandığın birilerinden sor, ancak onu düşünceğin süzgecinden de geçir. Nefsî değil, kalbî çağrılarının sinyallerine kulak ver. Asla, sorgulamadan benimsemeye kalkıştığın bir fikrin kölesi olma! Dünyayı yönetmeye kalkışmadan önce, kendini dürüstçe yönetmeyi öğren. En güzel yönetimse insanı zorunlu olmadığı hallerde, riske sokmayan yönetim anlayışıdır. En soylu yaşam tarzının talibi olarak yapmalısın bunu."

Etrafı duvarlarla çevrili, tek katlı, duvarları kanarya sarısına boyanmış evin küçük, şirin bir bahçesi vardı. Nakış

Baba tek başına yaşıyordu bu evde. Saçlarına daha yeni yeni aklar düşmeye başlayan bir doktordu o.

Hayata dair kendisi için bile iltimas geçmeyen bir bakış tarzı vardı. Ne elde edemedikleri için aşığılık duygusuna kapılır, ne de mecbur kalmadıkça gücüyle ve barbarlıkla kendisini ifade etmeye kalkışırdı. O, hayatı kaynaklarından özümleyebildiği saflıklarıyla yaşamaya alıştırmıştı kendini.

Çağdaşlık, elitlik, aydın kişilik unvanlarını kolay benimsemeyen ve de kolayca başkasına yakıştırmazdı. Oldukça hazin bir hayat hikâyesi vardı onun. Ketum bir adamdı dahası. Kapalı bir kutuydu o, yakınlarının bile açamadığı.

Sahi, neden yalnız yaşıyordu ki?.. Ercan çok merak etmişti. Defalarca damatlarından sorup çözmeye çalışmıştı aklınca. Her irdeleyişin sonunda, merakı biraz daha büyümüşü. Ser vermişti, sır vermemişti kimseye bugüne kadar Nakış Baba.

Ercan, babasını, annesini hatta evden uzaklarda tahsil gören ablasını da seviyordu. Ancak, Nakış Baba bir başka yer tutmuştu onun hafızasında.

Bugün ona gelişinin bir sebebi vardı. Günlerdir utançla yaşıyordu. O, hayatını etkileyen hadiseyi hatırladıkça ürperiyor, varlığını endişeye düşüren buhranlar kuşatıyordu düşüncesini. Her hatırlayışında alev alev yanıyordu nefesi. Yüzüne al al kızartılar düşüyor, vicdanında tutuşan alevlerin yükselişinin bedenini kavurduğu hissiyle titriyordu.

Henüz on yedi yaşındaydı. Ela, derin gözleri çekiciydi. Kaşlarını selamlayan kumral, dalgalı saçları, ahenkli, santsal bir taranıştaydı yine. Buğday rengindeki çehresi ve uzun boyuyla, varlığını fark edenlerin ilgi alanına girerdi hemen... Bu yıl dikkatleri daha fazla üzerine çekmeye baş-

lamıştı. Hayat, gizemlerini, şifrelerini birer birer çözmelerini istemeye başlamıştı ondan.

Delikanlılık çağının kavak yelleri esmeye başlamıştı başında... Her gün çeşitli soru işaretleri belirmeye başlamıştı kafasında, çocuksu yılların berraklığını bulandıran türdendi bunlar... Tecrübesiz duyguları, onun çaylak akışından yararlanıp arzuların nefsi hazlarla çözüme kavuşmasını istiyordu ondan. Bazen şekillenmemiş bir kişilik otoritesiyle, o çocuksu kalbini avuçlarının arasına alıp sorguluyordu bunaltılarını savuşturduğunda.

Duygularına şekil verebilmek?.. Aklının ermeye başladığı tek şeydi sanki. Kirlenmemiş, saf, duru, masumiyeti bozulmamış, yaşadıklarının peşinden pişmanlık duymadan gidebileceği bir hayatı yaşamak...

Bir şiir vardı dudaklarında, deli dolu ritimlerle dalgalanan. Şairin mısralarına sinmiş pişmanlık duygusuna “Sitem mi?” yoksa “Aşk mı?”, diyesi geliyordu insanın. Anlaşılan yine de doğru dürüst sorgulayamıyordu kendini. Yüreği, o çocuksu yüreği, duygularının peşine düşüşün çırpınışlarını yaşıyordu günlerdir. Nakış Baba'nın tam iki sokak ilerisindeydi evleri. Ankara'nın en güzel semtlerinden birinde yaşıyordu.

Nakış Baba, Ercan'ın varlığını, karşı kaldırımdan yolunu bahçeye çevirdiği andan itibaren fark etmişti. Ağır adımlarla bahçe kapısına yaklaşmasını, kederli bir yüzle kendisine doğru ilerleyişini derin bir takiple incelemişti. Delikanlı adeta hayaller dünyasındaydı... Beyni, çözemediği meselenin vehmine kapılmıştı. Kalbinde dehşet veren bir panik havası vardı. Arzuları onu bir tarafa yönlendirse de vicdanı önüne bir yığın engeller koyuyordu. Vicdanıyla arzularının arasında bunalmıştı anlaşılan.

Gönlündeki akışın, utanç olduğunu sezisinin belirtileri alev alev kuşatmıştı yanaklarını. Akşam güneşinin ufuklarda veda töreni için tutuşan dekorlarını andırıyordu yanaklarındaki kızılılık... Ayıp, günah ve ihanet kavramlarının baskısı altındaydı kalbi. Yüzeysel bilgileriyle çözemediği bir gönül kaymasının ağdalı hüznü çöreklenmişti gözlerine. Nakış Baba gelmişti aklına. Bir iç hesaplaşmanın boğuntusuydu dalgınlığı...

Göz ucuyla delikanlıyı süzmekteydi Nakış Baba. Elinde hortum vardı, çiçeklerini suluyor, onların susuzluklarını gidermeye çalışıyordu. Gül ağaçları, karanfiller, sardunyalar, laleler ve kasımpatılarla bezenmişti küçük bahçe... Hortumun ucuna takılan filtreden, sakince akan sular çiçeklerin diplerine indikçe, renkler bir başka gülümsüyordu insana. Sakin bir rüzgâr, dudağında taşıdığı nefis kokuları üflüyordu havaya.

Konuşması için beklemişti Nakış Baba... İçli, buruk bir tebessüm vardı onu seyrederken dudaklarında:

“Hoş geldin!”

Bugün oldukça farklıydı Ercan. Çekingenlik sinmişti tavırlarına. İstırabı simgeleyen bir heykel gibi duruyordu karşısında. Tedirgin, kopuk kopuk bir nefes iniyordu ciğerlerine. Boğazına kesik kesik düğümler atan bir soluktu bu! Dikkatle bakıldığında fehmedilebilen ince bir titreyiş sarmıştı vücudunu. Ona sormak için kalkıp geldiği meseleyi cümleleştirmeyi beceremiyordu yüreği... Güneşin etkili vurmaya başladığı çehre, hoyrat bir istilanın mekânıydı. Yeni yeni belirginleşen bıyıklarının diplerinden incecik ter sızıntılarıyla sıkıntı tepecikleri oluşmuştu.

Nakış Baba'nın da neşesi sönmüştü birden:

“Ne o evlat? Karadeniz’de batan gemiler senin miydi yoksa?”

Koyu bir mahcubiyet vardı yüzünde, bakışları utançlıydı. Kısık, açılmamış bir sesi vardı. Gözlerine, kaçamak bir bakış uzatmıştı önce:

“Kolay gelsin, Hocam.”

İronik bir yorum vardı sesinde:

“Nakış Baba diyordun. Değişti mi adımı?”

“Şey, öyle ya, Nakış Baba diyecektim.”

“Moralin bozuk gibi?”

Kekeleydi, çekiniyordu:

“Yok aslında bir şeyim.”

Daha dikkatli ve anlam doluydu delikanlıya bakışları. Gözlerini kilitlemişti gözlerine... Ilık, şefkat doluydu sesinin tonu:

“Öyle mi dersin?”

“Aslında, sormak istediğim bir şeyler de var ama...”

“Ama ne?”

Mahcup bir şekilde eğmişti başını önüne. Düşüncesini ifadede zorlanınca içli bir nefes tazelemişti zaman kazanmak için ve mırıldanıyordu sonunda:

“Doğrusu farklı bir soru var zihnimde , sizinle konuşmak için. Galiba utanıyorum sorulaştırırken...”

Şaşırılmıştı Nakış Baba:

“Bir soru, sahibini başkasına sorarken utandırıyorsa onun cevabının ne olduğunu da biliyor demektir. Ben, kanaat edinebilmek için hayatta sorulamayacak bir sorunun olduğuna

inanmıyorum. Ancak özel hayatını ilgilendiren konulardaki meseleleri sorup sormama konusunda özgürsün tabii.”

Her şeye rağmen zor durumda olduğu belliydi. Çırpınan bir kalbi vardı, nefesi titrekti her şeyden önce. Ökseye takılmış bir kuş tedirginliğindeydi kalbi:

“Rahatsızlık duyduğum bir konu var Nakış Baba.”

“Duygularının dış dünyaya verdiği sinyallerin fotoğrafları çekilse, Nakış Baba’nın ebru teknesinde onlar da renklerini alırlardı. Gel gör ki düşüncelerin resimleri çekilmiyor evlat! Yine de sorarsan aklımın erdiğince sana bir şeyler söylemeye çalışırım.”

“Esağfirullah Nakış Baba. Senin tezgahında olan şeyler sormak istediklerim.”

“Ya, meraklandırdın beni. Sor o halde.”

Yine zorlanıyordu. Sadece, “Nakış Baba,” diyebilmişti ve susmuştu arkasından... Kuruyan dudaklarını dilinin ucuyla ıslatmıştı. Doçentlik unvanını yeni alan Hoca, elindeki hortumu gül ağacının dibine bırakıp Ercan’ı seyre koyulmuştu:

“Evet!”

Başını öne eğmişti. Gözlerini Nakış Baba’dan kaçırmıştı. İçli bir ses vardı dudaklarında, cümleleşirken sahibini zorlayan:

“Nakış Baba, bana aşkı anlatır mısınız? Nasıl bir duygudur aşk?..”

Yüzündeki kızartılar biraz daha netleşmişti. Harareti biraz daha koyulaşmış, utanç yorumunu biraz daha derinleştirmişti kafasında.

Beklemediği bir soruydu Hoca’nın. Dudak bükmüştü, adeta alevden bir soluk almıştı o da... Utançtan çok farklı

bir yorumdu onun ıstırabı. Yarasına dokunulmuş bir adam gibi kanlanmıştı gözleri. Buhurdanlaşan bakışları aniden kaynamıştı. Hicran taneleri asılmıştı kirpiklerinin uçlarına. Gözlerini kırpınca, yanaklarına yuvarlanmıştı. Ne hazin bir bakışı vardı delikanlıya. Boğazına kaderin az önce attığı düğümleri yutkunmaya çalışıyordu.

Ercan'ın başını yukarı kaldırmayışına sevinmişti. “İyi ki insanda hicap duygusu da var,” diye düşünmüştü Hoca. Elinin tersiyle çabucak silmişti gözlerini... İçli bir sesi vardı, mırıldanarak iletmeye çalışsa bile:

“Aşk!” diye fısıldamıştı önce. “Demek senin de kapını erken çaldı. Daha ne olduğunu bile test edemediğin bir şeyi soruyorsun.”

Buruk bir tebessüm belirmişti dudaklarında:

“Herkesin keyfince yorumlamaya çalıştığı bir duygu yoğunluğu işte.”

Ercan az da olsa cesaretlenmişti. Kaçamak bile olsa gözlerini yoklamıştı Hoca'nın:

“Yani, herkese göre değişken mi demek istediniz?”

“Aşkın belki tanısı aynı ama, yorumların farklılık arz etmesi karıştırır düşünceleri...”

“Yani, onun belli bir kimliği de mi var?”

“Var ya!”

“Şaşırdım şimdi Nakış Baba. Ben onu, insanı kendine doğru çeken bir mıknatıs olarak biliyordum. Onun bir parçası olmak, onunla doyuma ulaşmak arzusu gibi...”

Nakış Baba fark edilir bir değişimdeydi:

“Demek Nakış Baba’nın tezgahında olan cinsten bir soruydu bu öyle mi? Söyle bakalım çocuk, kim söyledi sana Nakış Baba’nın kalbinde sevda olduğunu?”

Bu dost bildiğin insanı deşelemek için seni mi gönderdiler yoksa?.. Onun da kalbinde vaktiyle dem tutmuş bir sevda vardı, yalnızlığı ona miras bırakan da budur mu dediler sana?”

Ercan suçlu hissetmişti kendini:

“Nakış Baba, ne beni buraya gönderen birileri var ne de benim bu konuda bilgim; araştırmak istediğim değişik bir şey. Ben, sadece bir konudan dolayı rahatsızlık duyup utancımınla size bir şeyler sormak için geldim. İsterseniz sormam.”

Sitemle karışık bir azar vardı sesinde. Toparlanmıştı ve rahatsız olmuştu:

“Anladık, anladık... Yaramız varmış demek ki, gocunduk işte. Böylece Nakış Baba’nın ağzından kaçırdığı sırrı saklamak da sana düştü. Sen ve ben, şimdi sırdaş olduk bir konuda. Kimselere söylemek yok tamam mı?”

“Tamam.”

“Söz mü?”

Buruk bir tebessümün ardından cevaplıyordu Hoca’yi:

“Söz.”

“Tamam, yemin et demiyorum, çünkü sana itimadım var.”

“Yemin ederim ki kimseye söylemem.”

“Gel bakalım.”

Hoca, musluğu kapatıp hortumu elinden bırakmıştı:

“Bu iş biraz ciddiye benziyor, oturup konuşalım istersen.”

“Siz bilirsiniz.”

Bahçe, duvarlarla ve üzerinde kare demirlere işlenmiş tel örgülerle çevriliydi. Evin kapısı güneye dönüktü. Bahçenin hafif güneydoğusuna düşen, bahçe duvarının hemen kenarında, küçük, oldukça sanatsal bir ahenge sahip, şirin bir çardak vardı. Akasya ağacının gölgesi düşüyordu çardağın üzerine. Çardağın çatısı kiremitli, arka ve yanları kırmızı tuğlalarla örülmüştü. İçi oturmak için sabit yapılı, yekpare bir kanepede halindeydi. Küçük bir masa ve semaver vardı onun üzerinde. Akşam güneşin gurubunu, geceleri ayı ve yıldızları, bazen güneşin doğuşunu seyrederdi buradan. Yaz aylarında semaver aynı yerde dururdu. Çayını yudumlar, yalnızlığını yaşırdı bahçeyi seyrederken. Ebru sanatına gönül vermişti son günlerde.

Nakış Baba önden yürüyordu. Çardağa yönelmişti adımlarını. Ercan, ağır aksak adımlarla takipteydi onu... Çardağa girer girmez, masanın kenarında fazlalık bir eşya gibi duran ajandanın üzerine bastırmıştı elini. Bahçede oturmayı düşündüğünde, yanından hiç ayırmadığı iki eşyasından biriydi ajandası, diğeri ise kalem. Kalem sırta dokunurdu, iç dünyası genişledikçe. Bir misafiri geldiğinde yapacağı ilk iş, ajandasını göz önünden alıp onu emin olduğuna inandığı bir yere bırakmak olurdu. Ercan'ı arkası dönük olarak bekliyordu. Bugün, aynı eylemi tekrarlamıyordu nedense. Ellini üzerine bastıracağı defteri kavrayıp ahşap kanepenin kenarına taşımıştı sadece.

Ercan'ı çok seviyordu anlaşılın. Daha yeni yeni buluş çağını gerilerde bırakmaya çalışan delikanlıyla, hem arkadaştı hem de otuzunu aşmasına rağmen sahip olamadığı çocuk sevgisini giderebilmek için yüreğine işlemişti onu... Sık sık

bahaneler uydurarak hediyeler alırdı, ziyaretine gelmesini isterdi Ercan'ın... Gelmediği vakitlerde kendisi gider, özlemine giderdikten sonra, yine yalnızlığını yaşadığı evine dönerdi. Çalışan bir anne ve babanın çocuğuydu. Ercan. Arada kan bağı vardı; hala, dayı çocuklarıydı Nakış Baba'yla annesi.

Uyum içinde bir akrabalık anlayışı vardı hepsinde. Annesi, babası değer verirlerdi Nakış Baba'ya. Sık sık yemek bahanesiyle çağırılırdı. Hatta "Nakış Baba" adını annesi takmıştı ona. Aynı muhitten ev almışlardı. Ercan, yaz tatillerinde daha çok Nakış Baba'yla seyahate çıkmayı arzulardı. İnanılması güç bir sevgi dokusu vardı aralarında. Anne ve babasına açamadığı sıkıntılarını, zor bile olsa açmak için onu seçerdi.

Bugün hayatının en hassas konusuydu Nakış Baba'ya taşıdığı. İnadına utançla doluydu. Çekiniyordu, hatta içinde vazgeçmesini emredici bir duygu bile vardı. Kaypak bir zemindeydi hâlâ arzular.

"Bu gibi meseleler özel hayatın sırları... Vazgeç! Açıklamak zorunda değilsin, arzularını yaşamalısın."

İçinde ayrı bir görüş türü oluşturan arzularına direnmek istiyordu ve ona dayanamayışının sancılarını yaşıyordu. Bir pişmanlık duygusu savurmaya başlamıştı onu. Nakış Baba'ya gelişi ve açılmak isteği daha da artırmıştı sıkıntılarını. Yüzünü istila eden terler git gide çoğalıyor, korkuya dönüşüyordu kaygıları...

İkisi de oturmuşlardı. Karşı karşıya ve göz göze gelmişlerdi. Nakış Baba endişelenmeye başlamıştı Ercan'ın verdiği görüntünün bunaltısından.

"Şey, önce şu semaverin fişini tak bakalım!"

Bardaklar, çay, şeker, her şey masanın üzerinde hazırды.

“Çayımız da demlenedursun istersen. Sanırım biraz uzun sürecek bu konuşma.”

Ercan Nakış Baba'nın söylediklerini yapmıştı. Derin bir nefesin peşinden cevaplıyordu onu:

“Uzun mu? Üç harfle yazılan bir kelime sonuçta.”

“Doğru, üç harfle yazılan bir kelime. Daha doğrusu derinliği, yapılan yorumlara sığmayacak kadar hacimli. Hatta nihayetsizlik arz eden bir kavram o. Akliselim yoruma muhtaç bir kavram. Hacminden çok daha heybetli senin anlayacağın.”

Ercan konuşamamıştı. Ilık, hicaplı bir bakıştı Hoca'ya cevabı.

Dirseklerini hemen önündeki masaya dayamıştı Hoca. Yeniden incelemişti Ercan'ı:

“Şimdi söyle bakalım, neydi sorun?”

Çok şaşkındı delikanlı:

“Söylemiştin ya Nakış Baba.”

Derin bir seyir tutturmuştu Ercan'ın gözlerinin içinde:

“Anladım orasını çocuk, aşkın neyini sorarsın? İzahı yok mu bunun?”

“Bilmem, herkesin dilinde. Gündemden hiç düşmeyen bir konu işte...”

“Anladım! Yardımcı olmamı istiyorsan, daha derinlik kazandırmalısın. Neyi istediğin, sorunun içinde değil. Eğer hepsi bu kadar diyorsan, ona sadece şöyle bir cevap verilir: ‘Aşk bir büyüdür.’ Nasıl? Bir şey anlayabildin mi bundan?..”

Eziklik vardı sesinin tonunda:

“İyi de sadece bu kadar mı Nakış Baba?..”

“Senin sorunun karşılığı bu olmalı çocuk.”

“Tamam da bu büyü, nasıl yapılır? Ya da bu büyüye insan nasıl düşer? Onların bir izah şekli yok mu?”

“Ha, evet! Yeterli sayılmasa bile, kapıyı az da olsun araladın sayılır.”

Yıllar öncesine dönmüştü Nakış Baba... Yeniden demlenmişti acıları, anlaşılan. Hazin, dokunaklı, hassas bir ritimdeydi sesinin tonu:

“Büyüyü gözler yapar çocuk! Düşüncede demlenir ve duygularda şekillenir, kalbin kendisine ait olan yerinde sarayını kurar. Öyle zaman olur ki insan onsuz yaşayamayacağını zanneder. Onunla bütünleşir, onda erir. Aşk aslında gözlerin başlattığı sihrin kalbe akışı, karşı tarafın zihnine kendini resmetmesi...”

“Aşk, sadece gözlerin başlattığı bir hikâye mi sizce?”

“Çocuk, bilmem ki sen nasıl bir şeyi aşk diye sormaktasın? Henüz anlayabilmiş değilim.”

“Aşkın şekilleri de mi var Nakış Baba?”

“Gözlerin aksine, kalbin başlattığı bir aşk vardır. Ben senin beşerî aşkı sorduğunu sanmıştım.”

“Öteki aşk dediğin?”

“Ha evet!.. O, görmeden, şekillendirmeden bireyin, O’na yönelişi... İlahi aşk! Kulun Yaratıcı’sını keşfedip O’na doğru akışı... Kalbe, O’nu nakşetmek. Her baktığın yerde O’nunla olmak. Yani, bilmek, bulmak ve olmaktır özeti. O’nu bulmak, O’nu bilmek ve O’nunla olmak...”

Şairin bir dörtlüğüyle ifadeye çalışayım dersen:

Ufka bak, denizlerin bittiği yerde O var.

Bu ateşten yolların gittiği yerde O var...